

Rezzoch și Thrull au fost izgoniti cu ajutorul unor noi aliați... cărti

Răul s-a întors de unde a plecat.

Și aș fi scăpat basma curată dacă nu erați voi, copii băgăcioși.

Eroii noștri s-au ospătat din belșug.

Pfiu! Sunt sigur că nu vor mai fi probleme de acum încolo, nu-i așa, prieteni?

... Prieteni?

Jack nu avea cum să se înșele mai tare. Pentru că...

MAX BRALLIER

ULTIMII COPII DE PE PĂMÂNT

și

REGELE COȘMAR

Ilustrații de DOUGLAS HOLGATE

Traducere din engleză de Maria-Magdalena Costea

— Regele Coșmar?
Aoleu! Asta nu sună bine.

— De ce nu putea să se numească Ultimii Copii de pe Pământ și Distracție Continuă fără Dușmani Diabolici?

STORIA
BOOKS

Capitolul unu

Vreți să știți care e cel mai fantastic și cel mai tare joc ever?

Vă spun eu.

Este *Super Mario Kart Pe Bune*.

Și îl jucăm chiar acum.

Prietenii mei cei mai buni – Quint, June și Dirk – se întrec prin oraș în vehicule postapocaliptice super mișto: carturi tunate pe care le numim BumCarturi.

Dirk a construit BumCarturile, iar Quint le-a încărcat cu arme genial de șmechere și cool: tunuri cu bile de vopsea, rezervoare cu biluțe care se împrăștie, cauciucuri tintate, praștii pe bază de benzină, de toate.

Cât despre mine, Jack Sullivan? Nu-mi trebuie un BumCart deoarece călăresc pe câinele meu monstruos de grozav, Rover.

Jocul ăsta de *Super Mario Kart* Pe Bune are un scop. Am observat că nivelul de energie și entuziasm al amicilor mei era cam scăzut. Adică mă chinuam ceva să-i deosebesc de zombi...

Așa că am spus ceva de genul „AVEM NEVOIE DE DISTRACȚIE! Si ce poate fi mai distractiv decât să construiești o cursă epică de carturi, cu rampe,

scurgeri de ulei și o pistă năucitoare care să treacă fix prin casa ciudatului bătrân Aiken”.

Âsta e unul dintre avantajele vietii de după Apocalipsa Monștrilor – poți construi piste uriașe ca în Mario Kart prin orașul tău natal.

În momentul ăsta, June câștigă și trebuie să o elimin! A revendicat locul întâi trei jocuri la rând! Îmi scot tunul cu tricouri din șaua lui Rover și...

Fix la țintă! Cărtul lui June alunecă după colț, se învârte și se lovește de stația de pompieri.

— Nu te pune cu regele! strig eu.

Rover latră triumfător în timp ce ne bulucim spre primul loc. Dar arunc o privire în spate și văd că BumCartul lui June e distrus.

Rahat! Scopul e să câștigi, nu să îți lovești amicii și să îi lași inconștienți! Știu destul de multe lucruri despre prieteni, pentru că am *cei mai tari* prieteni, dar sunt destul de sigur că nu le place să fie loviți și lăsați inconștienți.

Trag de frâiele lui Rover, iar el se întoarce.

— June, ești OK? încep să strig, dar apoi...

BAAM! Mingea de fotbal mă dă gata și cad de pe șa. Aterizez pe iarbă. Loviturile-surpriză cu mingi de fotbal sunt *cele mai năsoale*!

— Jack, problema ta este că ești prea *amabil*, mă cicălește June. Nu ai spirit competitiv, ca mine.

E pe cale să o ia înainte când se întâmplă ceva de-a dreptul NEBUNESC. Iar eu nu folosesc termenul NEBUNESC aiurea, din moment ce aproape tot ce s-a întâmplat în timpul Apocalipsei Monștrilor ar putea fi clasificat ca fiind nebunesc sau, cel puțin, total razna.

Auzim o voce.

O voce *umană*.

Nu pot să îmi dau seama ce zice, dar vocea vine dinăuntrul stației de pompieri. NU am văzut sau auzit niciu alt om de când a început Apocalipsa Monștrilor. Deci da, după cum am spus, ceva NEBUNESC.

Eu și June alergăm imediat spre stație și ne lipim urechile de ușa roșie de metal.

Auzim vocea din nou.

June se holbează la mine. E CONFIRMAT: asta e, în același timp, și NEBUNESC, și TOTAL RAZNA.

Mă întorc și-mi pun mâinile pâlnie la gură.

— Quint! Dirk! Piua!

— Nu prea cred, amice! strigă Quint în timp ce BumCartul lui vine de după colț. Nu mai cad în capcana asta încă o dată!

— Nu e o piua capcană! E o piua reală! strig. Real de reală!

June îmi face observație să nu mai tip din moment ce nu avem nicio idee cine este înăuntru. Bună observație. Îmi fac o listă cu posibile scenarii în minte – iar rezultatele sunt destul de groaznice...

Pungași Sălbatici Înfricoșători!

Cauciucurile scrâșnesc, iar Quint și Dirk derapează, se opresc și sar din BumCarturi.

— Care-i treaba? întreabă Dirk.

— Voci umane, șoptește June. În stația de pompieri!

— Nu am investigat niciodată stația de pompieri, spune Quint. Chiar sunt curios.

— Bineînțeles că ești curios! spun eu. Nu am mai auzit o voce umană de luni întregi! Am auzit voci de monstru, dar toate sunt, știi tu, aspre și monstruoase. Singurele voci umane pe care le-am auzit sunt ale noastre.

Dintr-o dată gândurile mele zboară în altă parte și mă gândesc la faptul că nu aveam nicio idee că vorbesc pe nas și asta ar putea explica de ce mi-a fost aşa de greu să-mi fac prietenii de-a lungul anilor, pentru că nimenei nu vrea să fie prieten cu un puști cu voce nașpa, dar dacă vorbesc pe nas atunci de ce nimenei nu mi-a spus, aș fi putut să lucrez la asta, chiar puteam să încerc un accent australian mișto sau ceva, poate chiar...

— Jack! tipă June și mă trezește la realitate, în timp ce încearcă ușa stației cu degetul mare. Dirk trage de clanță, deschide ușa și...

— Fii atent! tipă June.

Unul dintre șefii de stație, un zombi robust, se repede la Quint!

Quint se strânge imediat ca un ghem și face pe mortul de zici că îl atacă un urs. Din fericire, îl avem pe Dirk. Îl apucă pe cei doi zombi de glezne folosindu-și forța ridicolă...

O luăm la fugă înăuntru înainte ca ceilalți zombi să-și pună labele îngrozitoare pe noi.

Rover se repede după noi, abia reușind să se strecoare – și *BUF* – trântesc ușa.